

תרגולת-קרב - ביסוסה, תפיסתה, הגשמתה

1. על תרגול בכלל

בדרך כלל, ניתן לנסח את מטרות התרגול, לפני הקרב ובשעת הקרב, כך: —

להחזיר את ההרגל של ציות אינסטינקטיבי ואב-טומטי לציוויי המפקד.

להגביר, באמצעות תנועות מסודרות ומשולכות, את בטחון האיש וגאותו בעצמו וביחידתו, ואת שליטתו העצמית ברגעי-מבחן.

לאפשר לערוך, בצורה מסודרת, מספר ניכר של חיילים, ולהעבירם ממקום למקום בסדר, במהירות, ובלי אנדרלמוסיה.

להחזיר ליושנה ולבצר את רוח הגייסות, כשזו נשתבשה.

נסיון דורות מוכיח את ערך התרגול, ומראה עד מה רב ההכרח בתרגול, בצורה זו או אחרת. אכן, יחידה טובה גאה על התרגול הנאה שלה; כלומר — בכשרונה לבצע תנועות במהירות, בסדר וביעילות. גאות-יחידה כזו אף מאפשרת, לעתים, ליחידות-המשנה שלה להתאושש בשעת סכנה, ולתת ממיטב יכולתן, למרות העייפות והאבידות.

בעצם, הרי אותה צורת התרגול אשר לה הוקדשו השורות שעד כאן — הנה של תרגול-סדר. מכונס, השייך, לפי כל אופיו ותכליתו, לתקופה בה נלחמו עדיין במבנים סגורים. ואילו אורח-המלחמה החדש הביא עמו תמורות ושינויים אשר בעקבותיהם הכרח היה להעלות גם צורה חדשה של שינון דפוסי-הופעה מסודרים ותכליתיים בשדה-הקרב, שהיא-היא עיקר תוכנו של תרגול-לקרב — ויהיה זה „תרגול-הסדר“ של דור חולף, או תרגול אחר המשקף את מציאות שדה-הקרב של תקופתנו אנו.

מניעיה ותכליתה של תרגולת-הקרב

אורח-המלחמה המודרני והתפתחות כל-ההנשק החדשים, הביאו בהכרח ל: —

א. פריסת המבנים לרוחב, ופיזור האנשים.

ב. קושי נוסף בניחול ובשיגרת הנהלת-הקרב, בשל פיצול הפיקוד (לתאיה-הקרב הקטנים יותר).

מכאן מתבלט צורך חיוני ב: —

א. משמעת-ברזל בשדה-הקרב.

ב. יזמה והבנה מצד כל מפקד וחייל.

ישנם עקרונות טקטיים הקיימים ועומדים לגבי

כל מצב-קרב שהוא. כך הדבר לגבי בעיות ארגון, מנהלה וסדר ניהול-הקרב (Battle procedure). על כתפי מפקד יחידת-המשנה הקטנה ביותר רובצות דאגות לאין ספור, נוסף על שיקולים מיוחדים שעליו לעשותם לכל קרב וקרב, בהתאם למצב. מכאן הצורך באורח קרב שיפטור את המפקד מבזבוז-זמן לפתרון בעיות מהסוג הקבוע ועומד, ות שחרר אותו לפתרון מהיר של אותן בעיות אשר אמנם משתנות והולכות עם מהלכו של הקרב. תרגולת-הקרב משמשת כתשובה לצורך זה.

אכן, צבאות רבים (וביחוד הגרמנים, אח"כ גם הבריטים, האמריקאים ואחרים) עיבדו לעצמם שיטה של אימון-לקרב ההופכת את עקרונות הטקטיקה והמנהלה הצבאית, הקבועים ועומדים, לתרגולת-לחימה נהג-שיגרה.

באופן מפורש יותר הרי מטרות ה-תרגולת היו והנן:

א. לפטור את המפקד מהצורך להיזכר כל פעם מחדש בעקרונות-קרב קבועים ועומדים.

ב. לאפשר לו את ריכוז מחשבתו אך ורק בשיקולים על המקרה המיוחד בו הוא נתון — המצריך פתרונות מיוחדים.

ג. לחסוך זמן (וחיי אנשים).

ד. לתאם את עבודת-הצוות ביחידה (וביחוד יחידת-המשנה), כך שכל חייל ידע מה עליו לעשות ומה מקומו ותפקידו בקרב — וכן מה מקומם ותפקידם של חבריו ושל היחידות הסמוכות.

עקב כל אלה יש, ואפשר, להגיע לכך שהמפקד יוכל לתת את האות „בקריצת עין ושתי מלים“, ולבצע תמרון טקטי הגיוני ותכליתי.

עם זאת, יש להדגיש שאין התרגולת הופכת את המפקד — ואף לא את מפקד-המשנה — למין „רובוט“. אין היא כלל וכלל פוטרת את המפקד ממשקבה. אדרבא: היא מאפשרת לו (ע"י חסכון בזמן הדרוש לשיגרת הפעלתן של יחידות-המשנה) לרכז את כל מחשבתו בתחבולות ושיקולים מלאי-יזמה לפתרונה של הבעיה המיוחדת הניצבת בפניו. סכום מהות תרגולת-הקרב: תרגולת-הקרב יש בה משום העלאת „המכנה-המשותף“ של

אפשר לאמר, ללא חשש הגזמה, שאין לתרגל בו פחות מ־20 או 15 שעות. איני רוצה להרבות ולנמק את הצורך בכך, אך אפשר שההישגים הראשונים בהחדרת המשמעת — ואף השליטה העצמית — מושגים במידה רבה ע"י תירגול זה. נסיונה של מלחמת ספרד ושל כמה מערכות אחרות, מעיד על כך; וגם מפקדינו ודאי יאשרו זאת. יש להקצות בסוף כל יום אימונים — ודווקא בסופו, — כשהיחידות חוזרות לבסיס, 10—15 דקות לתרגילי סדר; ובכך יובטח סיומו של יום עמל־האימונים בנימה צבאית דרוכה.

מספר שעות של תירגול בזריקת רימון, כולל זריקת רימון חי, או שנים, — הכרחיות, כדי שהחייל יאמין ברימון, לא יחשוש מפניו יתר־על־המידה וילמד להשתמש בו כהלכה.

בחירת הכרח הוא לפחות תרגיל קצר של תנועה בחיפוי־אש של נשק מסייע של חיל־הרגלים. לתרגיל זה, שיימשך כשעה, נודעת חשיבות רבה, לפי ש־יחידות אלו, בהכנסן לפעולה, תקבלנה על פי רוב סיוע מעין זה, ועליהן לבטוח בו ולדעת לשתף עמו פעולה.

* * *

ועתה אעיר כמה הערות כלליות בקשר למבניהן ולארגוןן של יחידות טירונים לאימון ולקרב. בראש וראשונה יש להרכיב עליהן פיקוד טוב ומנוסה; את המוכשרים שבאנשי היחידה יש לשלוח ליחידות הנשק המסייע של גדוד־הרגלים; כי עלינו לזכור זכור היטב: ככל שהטוראים מאומנים פחות, כן צריך הנשק המסייע להיות יעיל יותר ורב עצמה יותר, כי הוא־הוא שיצטרך למלא משהו מן החסר (בידיעה ובכושר ביצוע) בפלוגות ה"רובאיות" של גדוד רגלים מהסוג שמדובר בו ברשימה זו. את שאר האנשים יחלקו, עוד לפני תחילת האימונים, לפלוגות ומחלקות רגלים כמקובל. הרובאים יתאמנו ברובה וברימון (ואח"כ בתת־מקלע) ביחידות־המשנה שלהם (הכיתות); המקלענים וכן הרגמים (של המרגמות הקלות) ירכזו בקבוצות מיוחדות ויתאמנו — במסגרת המחלקה או הפלוגה — בכלי נשקם, ובהם בלבד, ורק אם יותר זמן יאמנום אימון כלשהו בכלי־נשק אישיים, כגון: רובה, רימון, תת־מקלע ואקדח; המקלענים והרגמים יחזרו ליחידותיהם רק עם תחילת אימון־השדה. תרגילי־הסדר ותרגילי־השדה ינתנו כולם ביחידות הקרב, — פרט למעט תרגילי־הסדר, להקצעה ראשונה" ולמתן מינימום של צורה צבאית בסדר עבודת הקבוצה אשר ינתן לאנשים בקבוצות המקצועיות המיוחדות.

אגב הכנתם המוקדמת. באופן כזה ינצרו בימי האימון הראשונים יחידות־אימון לרובה ולרימון, (שהן כבר כיתות־הרובאים הקבועות), למקלע ולמרגמות, למטול האנטי־טנקי ולכלי־סיוע אחרים (שהן קבור צות־הכנה זמניות). לאחר כמה ימים עם שיבת "אנשי־המקצועות" מתוך קבוצות ההכנה שלהם, תקומנה יחידות־הקרב על מבניהן השלם ומלוא ציוד־הקרב שלהן. מעתה יתאפשר גם התירגול והאימון הטקטי בשלימותו — דהיינו, תוך אימון לשיתוף־הפעולה שבין בעלי כלי־הזין השונים. ולמניעת טעות יאמר כאן: ודאי הוא כי כל אנשי "הכלים־הקיבוציים" הנ"ל חייבים לדעת גם את השימוש האלמנטרי בכלי הנשק האישיים, אלא, כפי שנראה לעיל, דבר זה יקנו לעצמם בית־דעת הזמן, במידה שינתר להם לאחר שגמרו את אימונם בכלי־הנשק שבו יצטרכו לפעול בקרב. רק לאחר השלמת התכנית הראשונה, אשר ניתנה כאן בקויה הכללית בלבד, יש לאמן כל חייל בהכרת כלי נשק נוספים (למשל, אימון רובאים נוספים — בהכרת המקלע ובשימוש בו, לצור כך החלפות). אכן, ראוי לאמן כבר מלכתחילה שלושה מקלענים לכל כיתה, ולא שנים.

כדי לסגל יחידות־טירונים, "מזורזי־אימון" לקרבות של ממש, יש לחסנו ע"י "זריקת־קרב", בפעולת־קרב קלה יחסית; טבילת־אש כזו תגביר באנשים את רוח־היחידה, ותחדיר בלבם בטחון־מה ביכולת פעולתה, לקראת מבצעים נוספים.

רק הקפדה מכסימלית ושקדנית על אימונו של כל טירון וטירון, וכל יחידה ויחידה, בימים המעטים המוקצים לאימונים מהסוג המתואר לעיל, היא אשר תאפשר את שליחתם לקרב מתוך אחריות הולמת ליכולתם ולכושר־עמידתם בזירת־הפעולות. אך חייבים אנו לזכור היטב, שאת מינימום־האימון הנ"ל יש לתת בכל תנאי. נסיונות להטיל על טירונים, חסרי כל אימון, משימות־קרב כלשהן לא עלו יפה, בדרך כלל: המטרות לא הושגו לרוב, והיו אף מקרים, שהטירונים נסו משדה הקרב.

דעתו של בעל השורות האלו היא, כי רק אם נשמור על עקרונות אשר הוצגו כאן, נבטיח עמידה נאה במבחני־המבצעים שיוטלו על חיילינו. שאלה נכבדה בפני עצמה היא זו של דרכי־אימון מזורזים, שיאפשרו לנצל ניצול מכסימלי אף את מיני־מום הזמן שיוקצה להדרכה, למשל, ברובה או ברימון, בתרגילי־כיתה או בכלי־נשק קיבוצי זה או אחר. מן הראוי יהיה להקדיש גם לנושא שימושי זה — עיון מיוחד, — ובהקדם.

כל הקרבות המודרניים שנערכו עד כה, וקביעתו כתרגולת לפי קוייסוד יציבים ומוגבלים.
תרגולת-הקרב — היא גיבוש הממוצע של לקח-הקרבות.

אורח-ההדרכה בתרגולת-הקרב וסדר הקנייתה

- א. הרצאה תרגולת-הקרב.
- ב. הרצאה על לוח (או שולחן-חול), תוך הדגשת הנקודות הזקוקות לציון מיוחד.
- ג. הצגה של יחידה מאומנת, תוך הסברה על כל שלב ושלב.
- ד. תרגול בשלב א' (לא טקטי, על כיכר-התרגול).

ה. תרגול בשלב ב' (טקטי-למחצה, בשטח, במרחקים מוקטנים).

- ו. ת.ט.ל.ג.) לסמלים (תוך חדירה לפרטים קטנים; כל סמל עובד ופותר פתרונות אישיים; הזמן המוקצב לשיקולים לא צריך לעלות על מידת הזמן שיעמוד לרשותו בתנאי-קרב ממש).
- ז. תרגול בשלב ג' (טקטי, בשטח, במרחקים הרגילים בקרב; ובחלק — גם תוך מתן אש חיה).

הערות לשלב א':

א. בשלב זה נעשית ההדרכה על כיכר-התרגול שבמחנה, במרחקים מוקטנים לעומת הנהוג במציאות של חזית, בלי לנסות עדיין להטיל על המתאמנים את התפקיד של יומה טקטית וברירות טקטיות. התרגול הוא בפחינת "תרגול-סדר", כל אדם עובר עם התחלת התרגול למצב של "דום", וממתין למתן פקודות מפורשות, והוא מבצע אותן, כביצוע תרגול-הסדר, ע"י תנועות בגופו, הפניית מבטו, מעבר ממקום למקום, וכיו"ב. הרושם הראשון של המסתכל עלול להיות זה של "אילוף אבטומטי", אולם למעשה מאלץ תהליך-הוראה כזה כל טוראי לעשות את כל הפעולות שיהיה חייב בהן בעת קרב, באורח אבטומטי; כך נקנה ההרגל האבטומטי לבצע תמיד אותן פעולות נחוצות שבדרך כלל אין פקודה מיוחדת ניתנת לעשייתן (כגון תצפית תיקפית בשעת מסע הכיתה, וכד'). אך עם זאת, משרכש את האבטומטיות של התנועות ואת ההגבות הראשונות למצבים — מאפשר הדבר למסור לידי אה"כ את החופש — והתובה — של החלטות משלו, תוך שליטה מלאה בגופו ובהגבותיו האבטומטיות הוא — דבר שהוא היסוד לשלבים הבאים בתרגולת-הקרב.

* ת.ט.ל.ג. — תרגילים טקטיים ללא גייסות.

- ב. ושוב: — יש להקפיד על תנועות — ומלות-פיקוד — מדויקות. הדיקנות מסמלת, מבטאת ומקיימת את המשמעת, שהיא הכרח בעתות קרב.
- ג. מנסיונו הוכח, שהצעות "פול, זחל, צפה, טנח, אש" (המציינות את השלבים ה"אבטומטיים" של מגע-קרב ראשון, הן בפעולה עצמה והן בתרגולת המוקדמת לקראתה), עם כל היותן דוחות ומצחיקות בשלבי האימון הראשונים, חודרות כה עמוק לתת-הכרתו של החייל, עד כי בקרב-האש הראשון, על אף היותו מבולבל וחושיו כהים, נמצא הוא פועל לפיהן אבטומטית ולעתים מציל דבר זה את חייו החייל ברגע הקריטי ביותר: עם מכת-האש הראשונה המופנית אליו.

הערות לשלב ב':

להבנת ההגדרה המקובלת לשלב ב' שבתרגולת הקרב — "השלב הטקטי-למחצה" — יש להעיר כאן: בשלב זה משתדלים כבר להקנות לגייסות המתאמנים את יכולת המחשבה וההחלטות הטקטיות, ולהטיל עליהם את הצורך במסקנות והגבות משלהם; אולם — לחסכון הזמן ולהמרצת קצב האימון, עורכים את התרגולת לא בתנאים טקטיים, וזאת — בראש וראשונה לשם מתן האפשרות למדריך לבחון היטב את אופן הפעולה והביצוע של כל יחיד וכיתה, ואת האפשרות של תיקון בו במקום, ואף של מתן הדגמה מתקנת מיידית; כלומר, התרגולת נערכת לא על פני שטחים מצומצמים מהם בהרכבה, בהם יוכלו המתאמנים לשמוע תמיד את קולו של המדריך ואת הערותיו, והוא יוכל תמיד לראות כל פרט ופרט שבתנועותיהם ובביצוע משימותיהם; אמנם גם שטח כזה שונה מכיכר-התרגולים בכך, שישנם בו קפלי קרקע, צמחיה ועצמים אחרים; ודבר זה, יחד עם מידת חופש ההחלטה והיזמה הניתנת כאן לגייסות המתאמנים, מצדיק כינוי שלב זה בשם: "טקטי-למחצה".

הערות לשלב ג':

לאחר שיחידות-היסוד הקטנות (כיתות) הקנו לעצמן את השיגרה היסודית שבשיתוף הפעולה בין חלקיהן השונים, והוכשרו לפעול כיחידות — עוברים לאימון בשלב השלישי שבתרגולת-הקרב, בו יוטל עליהן לבצע באורח עצמאי — ולעתים גם במסגרת יחידה גדולה יותר, או בתיאום אתה — תרגילים, בתנאים הדומים לאלה שבהם יצטרכו לבצע את אותן הפעולות בשדה המערכה. תרגילים אלה ייערכו במרחקים הקיימים בקרב ובצורות וסוגי שטח שונים

יכולות יחידות להתגאות בתרגול-הקרב הנאה שלהן — ואף חייבות הן להגיע לכך — ממש כשם שפעם היתה גאותן של יחידות-צבא על תרגול-הסדר שלהן — אשר שימש אז גם כדפוס הסקטי ה- יעיל בשדה-הקרב. ואכן, תרגול-הקרב המודרני כולל את היתרונות והערך שבתרגול-הסדר ("הקרב") הישן ומצרפם לאלו של טקטיקת-הקרב הגמיי- שה והמפוזרת של ימינו. הוא הולם את הקרב המור- דרני כשם שתרגול-הסדר המכונס התאים בשעתו לקרב מבני-האש המכונסים של העבר. מבחינה רח- בה יותר, הרי שיטת תרגולת-הקרב נועדה:

א. ללמד ולהקנות דוקטרינה טקטית אחידה בקרב הצבא כולו, כך שכל מפקד, סמל וחיל יוכי- לו — במהירות, רהיטות וללא בלבול-היוצרות — למלא את תפקידם בכל יחידה ויחידה שישלחו אליה, תודות לכך, שתהיה להם "שפה טקטית אחידה".

ב. לספק טכניקת-ביצוע יסודית לכל בעיותיה המתמידות של הטקטיקה הזעירה. מערכת תרגולת- הקרב נותנת בידי כל מפקד אורח-מחשבה ודרך- פעולה שיטתיים. יכול הוא להשתמש בהם, להכניס בהם שיפורים, או אף לוותר עליהם בכלל — הכל בהתאם לפעולה שלפניו. כי על כן מהווה ה"תרגולת" בסיס רחב לגלוי היומה של מפקדים ופיקודים, ולא לשלילת-יומה: — היא מאפשרת בחירת אמד- צעים, ואינה משעבדת לאמצעים. לא תרגולת- הקרב צריכה לשלוט במפקד, כי אם הוא חייב לשלוט בה.

עם הגשמה נכונה של תרגולת-קרב, נוכל — תודות למהירות המחשבה וקיצור הפקודות שהיא מטפחת — להיכנס לקרב במהירות ועל ידי זה להקדים, לעתים קרובות, ולהפתיע את האויב, ולשבש את תכניותיו הוא — ולזכות בנצחון ללא תוספת קרבנות מיותרים.

תרגולת-הקרב לכיתה בהתקפה

ב. הרובים יהיו במצב "און" עד שהכיתה באה תחת אש, ומאותו רגע יש לשאתם במצב "טול".

ג. לפקודה "עמוד" יש להיעצר, להציג נשק ולעמוד נוח.

ד. "פעל" מיוצג ע"י עמידת דום בנשק מוצג. "חדל" מיוצג במעבר למצב "נוח".

ה. "האויב" מיוצג ע"י דגל במרכז הכיכר. מניחים תחילה שהכיתה גילתה את האויב מיד כשבאה תחת אש יעילה.

ו. האנשים יסתדרו ברווחים של 5 יארד והרווח הזה בין איש לאיש ישמר במשך כל התרגולת.

ומגוונים ככל האפשר, וכל אנשי היחידה, מן הטור- ראים ועד המפקדים, יצטרכו לגלות בהם יומה וכו' שריהסתגלות למסיבות, והגבה מתאימה לנתונים של האויב (שינוסחו בפקודת המדריך, ואשר על שינויים בהם יודיע מדי פעם במהלך התרגיל).

גם כאן, כבהדרכה בכל מקצוע, ינתנו תחילה התרגילים ה"קלים"; והיינו, אלה ה"חד-צדדיים", המעמידים את היחידה בפני תנאים ה"קבועים", ללא שינוי, במהלך התרגיל מתחילתו ועד סופו.

לאחר מכן ינתנו תרגילים "קשים" יותר, שיצריכו עמידה בתנאים משתנים, ושל הופעת פעילות מצד האויב; אלה ייחשבו כתרגילים דו-צדדיים בהם ייבחן כושר ההתמצאות ב"ערפל הקרב", מהירות ההחלטה והביצוע של המפקדים ושל יתר האנשים. תרגילים מעין אלו, ככל שירבו כן יסגלו יותר את היחידה לעמוד בתנאי הקרב.

בשלב זה של האימון ייערכו כמה מתרגילי- האימון בלוויית אש-חיה, כדי שהגייסות יורגלו ב- קליעה בתנאי תנועה, במשמעת-אש ובהפעלתו וב- ניצולו הנכון של חיפוי-אש מכל כלי-נשקה של היחידה, — תוך הדגמות אש חיה מצד ה"אויב", מעל לראש הגייסות (אך מתוך דאגה חמורה לאי- היפגעות האנשים) לסיגול פסיכולוגי לאש-הקרב.

בכל התרגילים שבשלב זה מיוצג האויב ע"י אנשים, יחידות, או מטרות-דמות המצויות בשטח; ובמידה שאפשר יהיה להפעיל לכך יחידות קטנות של אנשים מאומנים היטב — הרי יהיה בכך משום הדגמה לגייסות הטירונים העוברים את שלבי אימונם.

מקומו ומגמותיו של תרגול-קרב

מכל האמור לעיל כבר נתברר כי "תרגולת-הקרב" בימינו לא באה אלא לספק צורך משווע באימון גייסות, וכדי לספק צורה של הופעה בשדה-הקרב שתהא מגובשת, מובנת ומעוררת-אמון, אכן, בזמננו

והרי דוגמה של תרגולת-הכיתה בהתקפה כפי שנעשית בראשית שלב א'.

מטרת התרגולת להראות לחייל שרטוט כללי של ציוד כיתת קרב ואת תפקידו של כל איש בתוכה. היא גם מסגלת את המשמעת של כיכר-התירגול למשמעת הנדרשת בשדה. יש לאמן את החייל, כבר בשלב מוקדם, בשימוש הטקטי של התרגולת. כדי שיעמוד על ערכה.

יש לציין את הנקודות דלקמן:

א. מרגע שהכיתה באה תחת אש יעילה, יש לבצע את כל התנועות בריצה.

הכיתה נעה עם המקלע מאחור, כך שהיא פחות
עלולה להעצר כשהיא באה תחת אש יעילה. המדריך
מראה את האויב ומודיע למפקד הכיתה מה המגמות שעליו
לעבור לפני ההסתערות.

לפני התרגול תסודר הכיתה בקו במרכזו של גבול
כיכר-התרגול ובזווית ישרה לדגל, ותתפקד ע"י המדריך
לתרגולת-קרב בסדר כדלקמן:
מפקד הכיתה, רובאים 1, 2, 3, 4, 5, ו-6, סגן, מקלען
1, מקלען 2.

וזת מהלך התרגולת:

מספר תרגולת	פקודה ניתנה ע"י	מילות הפיקוד	אורח הביצוע ועל ידי מי ייעשה
1	המדריך	כיתה! טור אחד סדר! בלי כדורים, בעמידה טען! הצג נשק!	הכיתה עוברת ל"נוח" • עוברת ל"דום", מביאה נשק ל"טול" (ביד שמאל), מסתדרת בטור, חוץ ריצה, כשמפקד הכיתה מימין • באה למצב "טעינה בעמידה" ו"טוענת" בלי כדורים • "מציגה" נשק ועוברת ל"נוח".
2	המדריך	מפקד כיתה! כיתה! תתה, לתרגולת- קרב. שורה סדר!	מפקד הכיתה עובר ל"דום", רץ 3 יארד ונעצר כשפניו למדריך • הכיתה עוברת ל"דום", באה ל"טול" ומסתדרת בערפו של מפקד-הכיתה, ברנחים של 5 יארד זה מזה ורווח של 15 יארד בין רובאי 6 והסגן.
3	מפקד הכיתה לתרגולת-קרב	התפקד! צפה! היכון להת- קדמות! מגמה ראשונה שם! התקדם!	הכיתה מתפקדת לתרגולת-קרב מלפנים אחורה (מ. כ. רובאי 1, רוב. 2, רוב. 3, רוב. 4, רוב. 5, רוב. 6, סגן, מקלען 1, מקלען 2) • פני האנשים לכיוון התצפית שלהם; רובאים בלתי זוגיים צופים שמאלה, זוגיים צופים ימינה, מקלען 2 צופה אחורה ומס' 1 לחזית • כולם פונים לחזית, מתקדמים בהליכה, רובים ב"אזן".
4	המדריך	תחת אש יעילה!	הרובאים מתפזרים למבנה של שרשרת משני צדי המ. כ. וצועקים: "פול, זחל, צפה, טוח, אש." • לפקודה: "תחת אש יעילה" נעצרת חולית הברן 15 יארד מאחורי מפקד הכיתה.
5	המ. כ.	רובאים חדל! האויב 400! ה- דגל! רובאים פתחו באש בר- אותכם מטרה. חולית המקלע — שם!	הרובאים עוברים ל"נוח" • לפקודה: "מטרה" הם עוברים ל"דום".
6	סגן-מפקד כיתה	הברן אחרי! הברן עמוד! — 400. האויב משמאל (או מימין) — אש!	רץ עם חוליתו למקום שצוין ואשר יהא במרחק לא רב באחד מאגפי החוליה הרובאית. החוליה נעצרת ופונה שמאלה או ימינה. סגן מפקד-הכיתה צועק: "פול, זחל, צפה, טוח, אש!"
7	המ. כ.	רובאים חדל! נשמד את ה- אויב במוצב זה. איגוף ימני (או שמאלי) רובאים אחרי! עמוד! האויב משמאל (או מ- ימין) 200. חיפוי אש!	הערה: כך יש לפעול כשבאים לראשונה תחת אש. לאחר מזה פותחים באש רק לפי פקודה מפורשת.
8	סגן מפקד הכיתה	הברן חדל! איגוף ימני (או שמאלי) אחרי!	החוליה נעה אל המגמה מאחורי חולית-הברן (אם המדריך צויה על התקדמות למגמה מרוחקת מוז הקרובה הרי תהיה זו לפני שעה 3 מהמוצב, היות ושעה 3 היא עמדת ההסתערות באיגוף ימני) נעצרת, פונה שמאלה (או ימינה) ואנשיה צועקים: "פול! זחל, צפה, טוח, אש!" (ראה הערה לסעיף 4).
9	המ. כ. (כשחולית הברן עוברת אותו)	אנו מסתערים משם. הברן שם! (מורה על שעה 10 או 2 מה- מוצב; או אם יש לברן לקפוץ עוד מגמה: הברן שם!)	לפקודה: "ימני" פונה החוליה ימינה ורצה אחרי סגן מפקד הכיתה מאחורי החוליה הרובאית, לקבל פקודה על מגמתה הבאה. • סגן מפקד הכיתה מוביל את חוליתו לעמדה שצוה לתפוס.

סגן מפקד הכיתה מוביל את חוליתו למגמה הנתונה.

תרגום מספר	פקודה ניתנה ע"י	מילות הפיקוד	אורה הביצוע ועל ידי מי ייעשה
10	סגן מפקד הכיתה	ברן עמוד! האויב משמאל 200. חיפוי אש!	עוצרת — פונה ימינה (או שמאלה) ואנשיה צועקים: „פול, זחל, צפה, טוח, אש! (ראה הערה לסעיף 4).
11	מפקד הכיתה (אם הוא נע לעמדת הסתערות, אחת יש לחזור על תרגול 5-8, פרט לתיאור המטרה ב' מס' 5)	רובאים חדל! איגוף ימני (או שמאלי) אחרי! עמוד! שמאל! לה (או ימינה) פנה! נסתער מכאן! הצמד כידון!	החוליה פונה ימינה (או שמאלה) ונעה אחרי מפקד הכיתה לעמדה אחרת בקרבת מקום, כדי לא להסתער מהעמדה שממנה ירתה. ● המ. כ. תופס את מקומו במרכז החוליה, המסתדרת ברווחים של 5 יארד. האנשים מצמידים כידונים.
12	ה"מ. כ.	היכון להסתערות. רובאים 5, 6 קדימה. הסתער! כדור! כדור! זנק!	הרובאים באים למצב „טול” ופותחים נצרות. רובאים 5, 6 מתקדמים 15 יארד וזורקים רימונים. ● החוליה, מתקדמת בשרשרת. ● לצו: „כדור” יורים אנשיה מהמותן, ונשארים במצב „שמור”. ● לצו „זנק” הם זונקים ומשמידים את האויב.
13	סגן מפקד הכיתה	מהרה אש! הברן חדל! כשר הרובאים עוברים את המוצב. חפה על ההתבססות!	חולית הברן פונה לאחור ונשארת במצב „דום” עד שינתן הצו: „התבסס”.
14	ה"מ. כ.	התבסס! אחרי!	ה"מ. כ. מוביל את החוליה בשורה, עוצר את תנועתה ועורך אותה במבנה של חצי ראש-חץ לכיוון ציר ההתקדמות. האיש שבאגף הרחוק מה"מ. כ. פונה לאגף. רובאי 2 פונה לאחור לצורך תצפית.
15	סגן מפקד הכיתה	הברן חדל! הברן התבסס! שמאלה (או ימינה) פנה! אחרי! עמוד! שמאלה (או ימני) פנה!	חולית הברן רצה אחריה בשורה ומשלימה את ראש-החץ. מקלען 2 פונה לאגף לצורך תצפית.
16	ה"מ. כ. (מבלי לחכות לחולית הברן)	רובאים הסר כידון!	הרובאים מסירים כידוניהם.
17	ה"מ. כ. (כשחולית הברן מגיעה)	כיתה לתרגול-קרב — מחדש התפקד! הסגן — קבל את ה- פיקוד!	הכיתה מתפקדת (*). ● סגן מפקד הכיתה מקבל לידיו את הפיקוד על הכיתה. ● ה"מ. כ. מודיע למדריך: „תחמושת, אבידות וידיעות” וחוזר לכיתה. ● סגן מפקד הכיתה חוזר למקומו הקודם.
18	ה"מ. כ.	ההתקדמות תימשך בציר הקו- דם, מגמה ראשונה שם! הת- קדם!	הכיתה מתקדמת בהליכה מהירה במבנה התקין שלה. רובאים במצב „און”. המדריך עוצר את תנועת הכיתה לזמן קצר לשם ביקורת התרגול ומתן הערותיו ● לפני שיתחזור ויבצע את התרגול מעביר המדריך את אחד האנשים למקום אחר בכיתה. סדר ואנשים בכיתה משתנה והכיתה מתפקדת מיד מחדש.

(*) בזמן ההתפקדות מכריז כל איש על כמות התחמושת שנשארה לו.

תרגולת הקרב - כיבוש בית

המערך הבא להלן מכונן לשלב ב' של התרגולת.

הכלל הראשון:

1. הכיתה הנה צות; לכל איש יהיה תפקיד משלו — שעליו לדעתו.

יש להסביר לכיתה את

הגישה הנכונה:

2. טוב ביותר להיכנס לבית דרך הגג, ולהתקדם מלמעלה למטה. קל לדרדר רימונים למטה, לעומת זאת קשה לזרוקם כלפי מעלה; וכמעט אין לעשות זאת בפנים בית.
 3. המטרה היא להרוג את האויב או לגרשו אל הרחוב או לחצר האחורית, אשר שם תהרגנה אותו הקבוצות המוקפות.
 4. אם לא תוכל להיכנס דרך הגג — נסה לחדור מהחצר האחורית.
 5. המנע מחזית הבנין; אולם התרגולת לא תשתנה אם עליך להסתער מחזית הבית.
 6. תרגל לקראת המקרה הקשה: פריצה מהחזית.
- משהסברת כל אלה, וסיימת הכנותיך כמפקד הכיתה, תעבור לביום והדגמת ההתקפה, על שלביה:
7. מפקד הכיתה מחליט להסתער ממחסה או מבית הרוס.
 8. מפקד הכיתה, עם מקלע, ורמן (רובאי מס' 1) הנושא 2 רימונים, קופצים החוצה; כל אחד זורק רימון לחלונות קומת הקרקע של הבית הנתקף, ומיד נופלים על הארץ, סמוך לקיר הבית.
 9. עם ההתפוצצות קופצים מפקד הכיתה והרמן דרך החלון אל פינה בחדר, ויורים צרור אחד לחדר.
 10. אגב השלב הקודם — מסבירים לאנשי הכיתה כי התפקיד הראשון של הפורצים לבית הוא להרוג אלה

מהאויב שנמצאו בו חיים ומוכשרים לפעולה.

11. מס' 2 ו-3 מצטרפים: למפקד הכיתה ומס' 1, כשמשפירים 4 ו-5 מחפים על הכניסה.
 12. מספר 1 פותח את הדלת ע"י בעיטה — וקופץ הצידה.
 13. התת-מקלע (המ. כ.) יורה צרור אחד, בגובה הבטן, לחדר הסמוך או למסדרון שמאחורי הדלת אשר נפרצה.
 14. תת-מקלע (המ. כ.) ורמן נכנסים בריצה לאותו מסדרון או חדר.
 15. מפקד הכיתה והרמן רצים במדרגות אל הגג. מס' 2 ו-3 מחזיקים את המדרגות ומס' 4—5 מחזיקים את החדר או המסדרון שלפניהם.
 16. טהור הקומה השנית.
 17. טהור קומת הקרקע.
- הקניית העיקרים:
18. זכור שהמפתח לבית הנם: (א) המדרגות; (ב) הגג. אם לכדת את אלה — הרי הבית שלך הוא.
 19. זכור את הנקודות הבאות: פתח את הדלת ע"י בעיטה — וקופץ הצידה; שלח צרור של תת-מקלע לכל חדר; קפוצ פנימה ועמוד ע"י קיר, כשבגך אליו; על המ. כ. לארגן את הדברים כך שהרמן-המחפה יהיה אתו ועליו להקצות אנשים לחזית, בשטח שלכד (כלומר במסדרונים ובמדרגות).
 20. ספור את הקדורים שאתה יורה.
- ולבסוף:
21. בהתקפה אמיצה, וללא היסוס משנתקלים באויב, תלכד המטרה — ולו ע"י שימוש בכידונים או נשק קר אחר.

● בעמידת ישובי הספר מול תותחים ושריין, לא חסרו גם פרקי הווי אשר שיקפו את זרם החיים הנמשך. בערבים, גם לאחר יום ההרעשה, נשמעה שירת נוער; בחדרים נתכנסו "מסיבות רעים", כמעט כבימים כתיקונם. והיתה גם תוספת תבלין מיוחדת באותו הווי צבאי-למחצה. למשל: — מעשה שהיה בגשר, ונתגלה לרגל ידיעה על "שני פצועים בגשר", שכמעט ונכנסו לתוך הסטטיסטיקה של "נפגעים". שני הנפגעים בוקשו בכל מקום אך לא נתגלו עד שנתברר, כי התורן-האחראי במצודת-המטרה החליט בלבנו שלא היה מתנגד כלל, לו נוספה להם בתחנה חברה אחת, חובשת, שנשארה בגשר-הקבוצה. מיד שלח הודעה דחופה, כי בתחנה יש פצוע, הזקוק לטיפול מיד. אולם, היות, ולרוע המזל, היה גם חובש במצודת המטרה, שת עצה והודיע על שני נפגעים, שהאחד מהם הוא החובש. ההודעה נתקבלה, התוצאה הושגה, החובשת נשלחה, ומציינים, כי ההשפעה הכללית על מצב הרוח במצודת-המטרה היתה מעוררת (ולא רק לגבי שולח ההודעה בלבד). בתוך השעות החמורות הורגש משב רוח של עליצות.

הערה: אין להסיק מכאן כי זוהי דוגמה שיש לנהוג לפיה תמיד במצבים דומים...

הנהגת הרכב

„נושאי־הברז“ הידועים. מנגנון זריקת־האש שלו מאפשר לו פגיעה עד כדי טנח של 100–150 מטר לערך. כמות הדלק שלו היא כרבע טון והדבר מאפשר לו גם הפעלות ממושכות הרבה־יותר מאלו שבזרקת־האש הקל. עצמת־היריה המשווערת שלו היא 8–6 ליטר לשניה, ומאפשרת מספר רב יותר של הפעלות, בזמן כולל של חצי רגע לערך. בשני אלה — נוסף על הטנח, הגדול אצלו בהרבה מזה של זרקאש־הרגלים הרגיל — טמון עיקר יתרונותיו של סוג זה של נשק־להבות; אך לעומת זאת, נשללות ממנו אפשרויות ההתקרבות בהסתר, שישנן לרגלי הנושא את זרקת־האש הקל. הצוות ברכב־להבות כזה הוא שנים־שלושה אנשים; — והפעלתו של הכלי בנויה בעיקר על ההנחה כי המגינים „לא יוכלו להוציא ראש“, בשל אש החיפוי — האבטומטית, מרגמתית או ארטילרית — הניתנת עליהם אותה שעה ע״י האויב התוקף.

אין אמצעי־הבטחה בפני פגיעת זרמי הלהבות של נשק־אש תוקף. אולם יש ויש אמצעים לפגיעה בו ובנושאו — ולסיכול יכולת פגיעתם. — ובעיקר בטרם הספיקו להתחיל בהשלכת האש.

את עיקר המענה לנשק־הלהבות אפשר והכרחי למצוא בכלי־הנשק העומדים מאז לרשותנו: אלא יש לברר היטב, כיצד ובמה עשויים כלי נשק אלה לשרת את המגן ולהחזיר לו את יכולת עמידתו. כפי שהיתה לו לפני הופעת נשק־הלהבות בידי התוקף פים. ודרך אגב: — במידה שהמגן יברר ויסגל לעצמו בקשר לכך את אפשרויות פעולתם של כלי־הקרב המצויים ברשותו — הרי, לא זו בלבד שיצליח לסכל את התקפות־הלהבה, אלא אף יגביר את כושרו הוא לשימוש בכלים הנ"ל בכלל, וע״י כך יחסן חיסון־יותר את כוחה הכללי של מערכת־המגן בהדיפת הסתערויות מכל הסוגים.

זרקת־האש הנו נשק־מחץ עז־פגיעה בטוחים לא ארוכים. ערכו ההגנתי הוא רב, אולם, במלחמות שב„עולם הגדול“, היה עיקר שימושו בהתקפה — וביתר דיוק, בסיוע להסתערות־מקורב. הוא־הוא הכלי אשר נועד למוטט את מערכת־ההגנה האויבת (ואת רוח המגינים), ע״י „חי־סול“ נקודות־המשען הקדמיות שלה: — תיבות־שרה, מחפורות מסוגים שונים, בניינים בצורים, וכיוב״ו. אימת פגיעתו של זרקת־האש מציגה, ללא מפלט, בפני נושאי־הכלי של כל מערכת־ההגנה במלחמות ימינו את השאלה: „כיצד יוכל המגן להתגבר על נשק־אימים זה ועל נושאו?“ הפתרונים „אינם בשמים“; התשובה קרובה היא, מוחשית וניתנת לביצוע. אולם, למען תהא התשובה ניתנת הלכה למעשה — יש להכירה, ולסגלה היטב מראש. כדי לעמוד על טיב המענה הדרוש, לנשק־להבות תוקף, ומתוך כך על תפקיד המגינים, — חשוב לזכור מה הן התכונות העיקריות של טיפוס כל־הנשק מסוג זה, הנפוצים ביותר, למשל, בצבא הבריטי. הטיפוסים הללו שנים הם: א. — זרקת־האש המיטלטל, זה הנישא על הגב — רב. — הגדול והכבד יותר, המוצב על רכב־זחלים.

א. זרקת־האש הקל הבריטי, המכונה בשל צורתו, „גלגל הצלה“ („Lifebuoy“), הנו נשק־רגלים, אשר יש ומצפים אותו, אחד או יותר, למחלקה תוקפת, או אף אל כיתת־הסתערות (המשמשת לו חיפוי עד תום משימתה־הוא והכובשת אחר־כך את המטרה). הטנח שלו — עד 45–40 מטר; בית־קיבולו מכיל כ־11 ליטר דלק, עצמת־הבעירה היא לערך ליטר בשניה. משך־פעולה אחד אורך כרגיל 3–2 שניות, דהיינו, — מלאי הדלק שלו מספיק לו, בממוצע, לכדי שלוש־ארבע הפעלות.

ב. זרקת־האש הבריטי מסוג המוצבים על רכב, הנפוץ ביותר, הוא ה„דבור“ („Wasp“). ל„דבור“ מיכל־דלק המורכב משתי חביות, שבכל אחת מהן 128 ליטר דלק (*). מיכל הדלק מותקן על חלקו האחורי של רכב־זחלים מסוג

(*) לעומת זאת, ישנם גם מיכלים־קרוניות, שמחברים אותם כמכונות־גרר אל טנקים, שצוידו במנגנון הדלקה. בצבא הבריטי נהוג היה לחברם לטנקים „צ׳רצ׳יל“, ומנגנון ההדלקה נקבע בהם מתחת לתותח. יכולת קיבולה של קרונית־דלק כזו היא קרוב לטון. מתקן זה קרוי בשם: „קרוקודיל“ (התנין). טנח ה„קרוקודיל“ הוא כ־150 מטר. עצמת היריה 15–10 ליטר לשניה, ומשך פעולתו עד דקה.

ה"ענן", של הערפל המלאכותי אינם רחבים ביותר, הרי יש בהם דווקא משום הבלטת האיור בו נמצאים, או נעים, זורקיהאש (עובדה זו חשובה, כמובן, שיזכורה תמיד לא רק תת-המקלענים אלא גם נושאי כל שאר כלי-הנשק הכאים בחשבון לפגיעה בזורקיהאש).

רימון-היד. — טנחו היעיל

של זורקיהאש הקל אפשר ועולה במידת-מה על זה של רימון-היד. אולם אין בכך כדי לבטל את אפשרויות סיכולה של התקפת-להבה באמצעות רימון-היד, זה הנשק האוניברסלי-כמעט

של חייל רגלי בזמננו. תפיסת עמדות-מארב, מחופות ומוסתרות, בשטח שבין הנקודה המוגנת לבין זורקיהאש המתקרבים ואנשי ההבטחה שלהם — היא אחת הדרכים למניעת התקרבותם של הללו לטנח-להבות או לשם פגיר עז מוקדמת בהם. וכן, — אמנם ביתר העזה וסיכון עצמי — יתכן מעשה דומה גם לגבי רכב-להבות; וביחוד, — שהלו ישתדל בודאי להגיע אל עמדות-פעולה מחופות דווקא, כאלו המצויות ב"שטחים מתיים" לגבי הנקודה הנתקפת, — וע"י כך ממילא תיקל על המגינים בחירת עמדות-מארב מתאימות. וכאן יופיע, ביתר-שאת ויכולת, גם בקבוק ההצתה, אשר השפעתו לגבי סוג רכב זה ודאי שתעלה על כל מה שניתן להשיג כלפי רכב-שריון רגיל.

רימון-הרובה. — הגבלות הטנח שהוזכרו כאן ביחס לרימון-היד משתנות עד מאוד כשהמדובר הוא ברימון-הרובה. רימון-הרובה הוא האמצעי לפגיעה בין בזורקיהאש הרגלי ובין ברכב-להבות (וזאת לזכור, כי רכב ה"נושאים" איננו מכוסה שריון מלמעלה, דפני-שריון שלו גם הם לא גבוהים — ורימון אשר יקלע אל תוך הרכב עשוי לפגוע באנשי הצוות ובמנגנון-הזריקה). רימון-הרובה הוא גם הנשק אשר יסייע להתגבר על הסתננות זורקיהאש לתוך שטחים מתיים או מחופים; ונדאי שכאן יכול להיות יעיל השימוש ברימוני-הצתה אשר, כאמור, ערך מיוחד להם כלפי מיכלי-הדלק ומנגנוני-הזריקה.

המרגמה הקלה. — השימוש

הנראה לה ביותר, הוא, בדרך הטבע, — נגד רכב-להבות. אשר טנחו כמוהו כטנח-המינימום של המרגמה. בדרך כלל מקבילות אפשרויותיה לאלו של רימון-הרובה, אלא שיש לציין הבדל חשוב, שגם הטנח וגם מידת דיוק-הפגיעה (ואף האפשרות של אש תכופה מרוכזת) גדולות במרגמה הקלה

הרובה. —

כלי-רגלים זה הנפוץ והמקובל יותר מכל האחרים, ערכו כלל וכלל אינו מבוסס בהדיפת התקפות-להבה, וביחוד כך הוא הדבר כשהמדובר הוא ברובה-הצלפים, הקולע אל השערה. משהופיעה הסכנה של התקפת-להבות — אין לך תפקיד נכבד יותר לצלפי הגדוד, או לצלפים שבקטע-עמדות, מבילוש אחר זורקיהאש מתקרבים ושיתוקם ככל המוקדם, על אף כל מאמציו, לא יוכל נושא זורקיהאש להיות גמיש ונסתר בתנועותיו כסייר או איש-סער רגיל — וזאת, בשל עומס המיכל שעל גבו, ובשל ה"דבשת" שמהווה זה האחרון — והדבר יקל על תפקידו של הצלף. אולם, גם רובאים רגילים — וביחוד כשהם פועלים בקבוצות מאורגנות ובאש מתוכננת ומכוונת, — יכולים להכביד ביותר על התקרבותו של זורקיהאש עד טנח-ההשלכה, או אף להספיק להוציאו מן הקרב עוד לפני כן. וזאת לזכור: מיכל הדלק — על הנוזל האצור בו, מסכן את נושאו ביותר, מיכל הגב (וכן חביות הדלק של ה"דבור") בדרך כלל אינם משוריינים במיוחד. משום כך רצוי לירות עליהם גם כדורי-הצתה או כדורים נותכים. כדורים חודרי-שריון יהיו חשובים ביותר בשביל הדיפת התקרבותו של ה"קרוקדיל", שקרוני-הדלק שלו משוריינת. הצלף ייטיב לעשות אם יכוון את קלעיו אל חלקי הניהול של "רכב-הנושאים" אל ציתו, או אל מיכל-הדלק הגדול. ואלו רור באים רגילים, טוב כי יפעלו בקבוצות, במטחים-מטחים של אש מכוונת, עם תצפית-אש ופיקוח עליה. וטוב כי ישתמשו לסירוגין בתחמושת חודרת-שריון ובתחמושת-הצתה.

תת-המקלע. — ריכוז אשו של כלי-אבטומטי אישי

זה מאפשר להשתמש בו בהצלחה לפגיעה בזורקיהאש רגילים בהתקרבתם אל טווח

ההפעלה שלהם. היות וטנח

הים אלה קצרים הם — הרי

שלוש השגת התכלית נוד-

עות לתת-מקלע (ועוד יותר מכן, — מספר תת-מקלעים)

אף מעלות ידועות, לעומת השימוש ברובה, וביחוד,

כשאין המטרה ניתנת להבחנה ברורה על נקלה. ועוד:

במיוחד כדאי להפעיל את תת-המקלע כדי לסכל את

התקרבותם של זורקיהאש בשעות לילה וחשכה,

שאז דיוק הקליעה ממילא נמוך יותר, ומוטב "להציף"

את החלקה החשודה במטר כדורים. מטעם זה עצמו נודע

ערך לתת-המקלע במקרים של נסיון להסתיר זורקיהאש

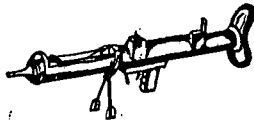
ע"י ערפל מלאכותי; ויצוין, כי אם הרצועה, או

זיקוק-התאורה הצבאי הרגיל
(Verey Light) יוכל גם הוא למלא
כאן שליחות ע"י הארת שטחי הגישה.
ומתן אפשרות להבחין בתוקפים ולהכשילם.

מטול-הרגלים
האנטי-טנקי —
אם יופעל נגד רכב-
הלהבות, הרי כמותו כ-
גורדין-מות על נושא-

סכנות זה. בפעולה בחשכה יהיה הוא הנהנה במיוחד
משותפותו של כלי היורה תחמושת נותנת, כזה שהוזכר
לעיל; פגזיו יקרים מדי מכדי לבזבזם באפלה לריק,
ללא הצבעה מכונת. כן נועד ה"מטול" לביעורם
של קני זורקיהאש שהסתדרו מאחורי קירות, בתוך
תיבות-שדה אויבות הסמוכות אל מערך-המגן שלנו, או
בבתים ובבניינים אחרים. במלחמת בתים ורחובות, בערים
ובכפרים, נועד למטול תפקיד נכבד בסיכול זרקיהאש
של האויב.

הפעלת זרקיהאש מותנית לרוב, כפי שכבר צוין,
בהסתננות נושאים לשטחים מתים, או באפשרות שתהא
לרכב-להבות להשתמש בעמדות
פעולה מחופות. אולם את אלה אפשר
למנוע מהם מראש: ע"י הטמנת

מוקשים בשטחים ובנקודות בהם עלול האויב להש-
תמש, וכן בדרכי הגישה לשטחים ונקודות כאלו —
אם הם נושאים אופי ברור-מראש ונתיבם
צר (ואדיות צרים, תעלות וכיו"ב). משיפגע
האויב במלכודת-מוקשים — הרי ירד
הסיכוי שינסה להשתמש מחדש באותה
הנקודה להפעלת זרקיהאש שלו. —

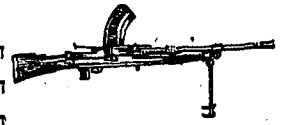
וממילא אף יתגלה עצם נסיונו זה ע"י התפוצצות המוק-
שים. מוקשים-נגד-אדם יסכלו את נסיונות הגישה של
נושאי זרקיהאש רגליים ומג"רים (מוקשים נגד רכב)
את רכב-הלהבות.

ולבסוף: אין לך אפתעה, (ופגיעה) טובה, לגבי רכב-
להבות מתנכל, מזו של מארב זרקיהאש של מגי-
נים, בבחינת "גולל אבן אליו תשוב", והיה זה תשלום
גמולו בראשו, "מידה כנגד מידה".

ומעל לכל: קוררות, שליטה עצמית, יכולת להת-
מצא היטב, ולזכור איך וכיצד להשתמש כיאות באותם
כלים המצויים בידך ואשר הם מחכים, בעצם, למעשה
הנכון והחרוץ מצדך — והם-הם המענה היעיל והממשי
לאימי נשק-להבות האויב.

בהרבה לעומת אלה של רימון-הרובה, וכוח-החיריה של
רסיסי פגזיה אף הוא רב יותר. אכן, השימוש הנכון
בה לתכלית זאת יהיה ודאי תמיד תוך שיתוף עם
קבוצת רובאים, הפועלת יחד עמה, ובאם ניתן — עם
מקלע.

המקלע. — אין ספק כי
הוא יהיה את אחד הכלים
היעילים ביותר (ובדאי גם
הרגילים ביותר) להדיפת

אימי התקפות-להבה. על המקלע חל כל אשר נאמר
כאן על הרובה, ודיוק פגיעתו יהיה רב יותר (להוציא
מן הכלל את רובה-הצלף); אשו — יציבה ומתמדת
יותר; ולגבי רכב-להבות — הרי טנח פעולתו וכוח
חדירת קלעיו הולמים יותר את המשימה. ודאי, שגם כאן
יש צורך בתשומת-לב מיוחדת לתחמושת חודרת-שריון
ולתחמושת מציתה, בעיקר נגד ה"קרוקודיל", וקרונית-
הדלק המשוריינת שלו.

חלק חיוני בהכשרת מגיני העמדות ואנשי-הרגלים
להדיפת זורקיהאש הוא אימונם והרגלם להבחין, בעוד
מועד, בהתקרבותם של נושאי זרקיהאש או רכב-להבות.
ולעמדה, שמצוי בה מקלע — כלי המסוגל לאש מדויקת
למרחק של מאות מטרים — לא תהא כל הצדקה אם
תאפשר לאויב להגיע לידי הפעלת זרקיהאש שלו נגדה.
אשר לזורקיהאש רגליים — הרי חל לגבי המקלע כל
אשר נאמר לגבי תת-המקלע, וביתר תוקף. האמת היא
כי כאן מצרף המקלע את יתרונותיהם של הרובה ושל
תת-המקלע גם יחד: אש מדויקת למרחק, ועם זאת
אבטומטית ו"מציפה".

מכונת-היריה. —

למותר הוא להוסיף, לאחר
כל מה שנאמר לעיל, מה
רב כוחה של מכ"י מוצבת
היטב (וביחוד, של מכ"י
היורה תחמושת חודרת-

שריון) למנוע את התקרבותו היתרה של רכב-להבות אויב.
יתר על כן, מחמת אשה ייאלצו אף זורקיהאש רגליים לנוע
רק בנתיבי-גישה צרים ומוגבלים מאוד (דהיינו, אלה
אלה המוסתרים ומחופים יותר), דבר שיאפשר לרכו
נגדם את פגיעות הצלפים, הרמנים ושאר אמצעי-הקרב
של יחידת הרגלים. בתנאי לילה תוכלנה מכונות-היריה,
בדומה למקלעים, למלא תפקיד מועיל ביותר ע"י איתור
מקומו של רכב-להבות מתקרב ע"י מתן ריחות-נאות
לסירוגין: והדבר יקל על ריכוז שאר אמצעי-האש של
יחידת-הרגלים נגד נושאי-הסכנה המתקרבים.